

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) ve věci

žalobce: **M.A.**, bytem ...,
zastoupen advokátem Mgr. Janem Hoškem, sídlem Sokolovská 980,
Strakonice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 18, Plzeň

za účasti
osoby zúčastněné na **Město Sušice**, sídlem nám. Svobody 138, Sušice

řízení:
o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 10. 2017, č. j. ŽP/14649/17 a ze dne 25. 10. 2017, č. j. ŽP/15603/17

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, č. j. ŽP/15603/17, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2017, č. j. ŽP/14649/17, odmítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč, ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Hoška, advokáta.
- IV. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Plzni vrací zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000 Kč, který bude žalobci

vyplacen ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, č. j. ŽP/15603/17 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sušice, odboru životního prostředí (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 15. 5. 2017, č. j. 1537/17/ZPR/Kal (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „*vodní zákon*“) vydáno povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových.
2. Žalobce se žalobou dále domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2017, č. j. ŽP/14649/17 (dále jen „*napadené rozhodnutí 2*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení tajemníka Městského úřadu Sušice ze dne 6. 4. 2017, zn. 97/17/KAN, o podjatosti úředních osob zařazených do odboru životního prostředí Městského úřadu Sušice (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí 2*“).

II.

Žaloba

Argumentace ve vztahu k napadenému rozhodnutí 2

3. Žalobce úvahy žalovaného a rovněž tajemníka správního orgánu prvního stupně musí odmítnout jako zcela nesmyslné, absurdní. Byl-by snad akceptovatelný názor, že bez dalšího nelze jen pro zaměstnanecký poměr dovozovat podjatost úřední osoby jako zaměstnance správního orgánu jako žadatele o vydání vodoprávního rozhodnutí. S ohledem na skutkové okolnosti této věci je ovšem takovýto pohled, který zaujal jak tajemník správního orgánu prvního stupně, tak odvolací správní orgán, zcela neudržitelný. Je nutno připomenout, že v této věci probíhá správní řízení již od roku 2004, kdy dvakrát nebyl žalobce (jeho právní předchůdci) správním orgánem prvního stupně vůbec přibrán jako účastníci řízení, ve kterém se jedná o vypouštění nečištěných odpadních vod, v podstatě fekálií, na pozemek žalobce, dvakrát tento postup posvětil odvolací správní orgán, z toho v jednom případě úřední osoba (ing. P.) rozhodující dříve o vydání prvostupňového rozhodnutí, dvakrát pak bylo rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušeno soudem, přičemž v prvním případě se jednalo o situaci, kdy soud vyslovil v prvním rozsudku jasný a pro gramotného člověka zcela srozumitelný právní názor, že žalobce má být přibrán do správního řízení jako účastník, a přesto tak ani správní orgán prvního stupně ani odvolací správní orgán neučinily (odvolací správní orgán se z tohoto důvodu ani neobtěžoval zrušit prvostupňové rozhodnutí a toto opětovně zcela nehorázně potvrdil). Viz rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2013, č. j. 57A 67/2011 - 71 a ze dne 30. 6. 2015, č. j. 57 A 7/2014- 58. S ohledem na výše popsané okolnosti dosavadní rozhodovací praxe správních orgánů obou stupňů v této věci je naprosto jasné, že úřední osoby jsou zjevně podjaté, nerozhodují objektivně, ale zjevně ve snaze stranit Městu Sušice jakožto žadateli o vydání vodoprávního rozhodnutí, a to ze zcela prozaického důvodu, totiž že Město Sušice není ochotno vyčlenit prostředky na vybudování čistírny odpadních vod v části obce Velká Chmelná a volí pro něj jednoduší variantu spočívající ve vypouštění fekálních

vod na pozemek žalobce. Pro celá léta se vlekloucí správní řízení je pak typické, že je ze strany úředních osob v pracovním poměru k Městu Sušice a rovněž ze strany úředních osob působících u odvolacího správního orgánu účelově protahováno ve zjevném úmyslu co nejvíce oddalovat verdikt, kterým bude Město Sušice donuceno vybudovat čistírnu odpadních vod. Pádovým argumentem je v tomto ohledu zejména nerespektování závazného právního názoru soudu odvolacím správním orgánem, čímž oddálilo řešení problému s čistírnou odpadních vod Město Sušice o cca dva roky (7/2013 - 6/2015), než bylo opětovně soudem nezákonné rozhodnutí odvolacího správního orgánu znovu zrušeno. Zřetelnější indicii zjevné podjatosti všech úředních osob rozhodujících v této věci nejen na úrovni správního orgánu prvního stupně, ale i správního orgánu odvolacího, si z pohledu žalobce snad ani nelze představit. Jak již bylo výše naznačeno, žalobce by obecný závěr o nepodjatosti úředních osob jen pro pracovněprávní vztah k žadateli o vydání povolení akceptoval, pokud by ve věci skutečně úřední osoby správního orgánu prvního stupně a odvolacího správního orgánu postupovaly alespoň po formální stránce nestranně, standardně, v souladu se zákonem, což se ovšem v této věci neděje. Pak pro takovýto způsob rozhodování nemá žalobce jiné vysvětlení, než že na úřední osoby je vyvíjen nestandardní tlak, aby kladné vodoprávní rozhodnutí bylo ve prospěch Města Sušice vydáno za každou cenu bez ohledu na zákonná hlediska, a že je rozhodováno podjatě ve prospěch Města Sušice v rámci jakéhosi klientelistického přístupu nejen úředními osobami v pozici jeho zaměstnanců, ale i úředními osobami působícími u odvolacího správního orgánu. Toto své přesvědčení dovozuje žalobce z následujících skutečností vyplývajících ze spisu: Rozhodnutím Městského úřadu v Sušici, odboru životního prostředí ze dne č. j. ŽP 20290/04 bylo povoleno téže vypouštění odpadních vod do vod povrchových na dobu do 31. 12. 2010, kdy účastníky tohoto předchozího řízení byli právní předchůdci žalobce, o jejichž námitkách bylo rozhodováno jak v prvostupňovém tak v odvolacím vodoprávním řízení rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 14. 4. 2005, č. j. ŽP/603/05, a na základě jejich námitek bylo v podmínce 1. citovaného rozhodnutí stanoveno, že do 1. 1. 2010 musí být městem Sušice dosaženo účinného čištění odpadních vod vypouštěných z kanalizace v části obce Velká Chmelná, a v podmínce 5. citovaného rozhodnutí bylo dále stanoveno, že do 31. 12. 2005 musí být městem Sušice zpracován návrh řešení čištění odpadních vod v části obce Velká Chmelná. Toto rozhodnutí a řízení mu předcházející ještě zákonná hlediska splňovalo, neboť jednak s právními předchůdci žalobce bylo jednáno jako s účastníky řízení, jednak vodoprávní úřad bral v potaz jejich stanoviska a tyto promítl do podmínek vydaného vodoprávního povolení. V dalším vodoprávním řízení, které skončilo opět vydáním dalšího kladného vodoprávního rozhodnutí k vypouštění odpadních vod do vod povrchových – nyní zrušeného rozhodnutí Městského úřadu v Sušici, odboru životního prostředí ze dne 8. 12. 2010, č. j. 2473/10/ZPR/Kal, ovšem již došlo k flagrantnímu porušení práv účastníků řízení - právních předchůdců nynějšího žalobce, neboť s nimi i přes jejich námitky vodoprávní orgán jako s účastníky řízení nejednal. Zde se již způsob rozhodování úředních osob Městského úřadu Sušice dostal zcela mimo zákonný rámec, stejně tak jako následující způsob rozhodování úředních osob odvolacího správního orgánu v rozhodnutí o odvolání Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 20. 6. 2011, č. j. ŽP/5276/11, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Pokud pak bylo druhostupňové rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2013, č. j. 57A 67/2011-71 mimo jiné s odůvodněním, že s právními předchůdci žalobce mělo být v předmětném vodoprávním řízení skutečně jako s účastníky jednáno, Krajský úřad Plzeňského kraje tento závazný právní názor soudu zcela nehorázným způsobem

ignoroval a opětovně odvolání účastníků řízení zamítl z formálních důvodů s tím, že je za účastníky řízení nepovažuje (viz rozhodnutí o odvolání Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 18. 11. 2013, č. j. ŽP/11394/13). Teprve na základě další žaloby o soudní přezkum správního rozhodnutí, kdy rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2015, č. j. 57 A 7/2014- 58 bylo druhostupňové rozhodnutí opětovně zrušeno a odvolacímu správnímu orgánu poté, co neuspěl s kasační stížností u Nejvyššího správního soudu ČR, nezbylo, než věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení a prvostupňové rozhodnutí zároveň zrušit, bylo po cca šesti letech opět se žalobcem jednáno jako s účastníkem řízení. Výše popsany způsob rozhodování správních orgánů obou stupňů je velmi nestandardní, kdy správní orgán prvního stupně nejprve mění bez jakéhokoli racionálního důvodu svůj právní názor na vymezení okruhu účastníků řízení v neprospěch účastníka řízení a ve prospěch Města Sušice, poté se odvolací správní orgán zachová stejně, a následně dokonce nerespektuje jasně vyjádřený závazný právní názor na tuto otázku okruhu účastníků řízení ze strany soudu v řízení o soudní přezkum správního rozhodnutí. Za těchto okolností je dle názoru účastníka řízení jasné, že takovýto nestandardní způsob rozhodování úředních osob nemůže být zapříčiněn pouhou neznalostí procesních předpisů upravujících správní řízení, nýbrž určité okolnosti jiného než standardního charakteru je musí k takovémuto nestandardnímu způsobu rozhodování vést.

4. V souvislosti s tímto podaným odvoláním a s odkazem na výše uvedené argumenty je žalobce přesvědčen o tzv. systémové podjatosti všech úředních osob odvolacího správního orgánu - Krajského úřadu Plzeňského kraje, které se podílely na vydání rozhodnutí v odvolacím řízení, kdy nerespektování závazného právního názoru vysloveného soudem je jasným důkazem o tom, že věc nebyla v minulosti odvolacím správním orgánem rozhodována standardně, nestranně a v mezích zákonných hledisek. Samotnou otázkou pak je, zda v daném správním - vodoprávním řízení není rozhodován případ s kontroverzním záměrem, kdy žalobce toto tvrdí, a je to víceméně zřejmé i z obsahu spisu. Předmětem řízení totiž je po několikáté se opakující žádost Města Sušice o vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, konkrétně z kanalizace v části obce Sušice Velká Chmelná do melioračního příkopu vedoucího přes pozemek žalobce a ústící do řeky Otavy, kdy se jedná o odpadní vody ze septiků domácností obyvatel části obce Sušice Velká Chmelná bez řádného procesu jejich čištění v čistírně odpadních vod, která ve Velké Chmelné není vybudována. V prvotním vodoprávním povolení ze dne 1. 12. 2004, kdy s právními předchůdci žalobce bylo ještě ze strany úředních osob vodoprávního orgánu Městského úřadu v Sušici jednáno jako s účastníky řízení, bylo dosaženo konsenzu o vydání povolení na dobu šesti let s tím, že do té doby Město Sušice zřídí v části obce Velká Chmelná ČOV. Namísto toho ovšem došlo při vydání dalšího vodoprávního povolení ze strany úředních osob vodoprávních orgánů obou stupňů k obejití právních předchůdců žalobce, jak již bylo výše uvedeno, a bylo vydáno povolení zachovávající hygienicky závadový stav při vypouštění odpadních vod na dobu dalších deseti let, které sice bylo následně zrušeno, ovšem díky enormní snaze především Krajského úřadu Plzeňského kraje o zakonzervování tohoto stavu až po cca šesti letech od podání prvního odvolání tehdy ještě právních předchůdců žalobce, nyní pak se situace opakuje, kdy Město Sušice si opět vydalo kladné povolení k vypouštění nečištěných odpadních vod na pozemek žalobce, což potvrdil svým rozhodnutím odvolací správní orgán (viz námitky níže uvedené). Velmi nestandardně rovněž působí, že Město Sušice i v časovém úseku, než si samo vydalo po zrušení původního povolení k vypouštění odpadních vod opětovně kladné rozhodnutí pravomocné následně po zamítnutí odvolání žalobce odvolacím

správním orgánem po dobu jednoho roku (11/2016 - 10/2017) i nadále vypouštělo nelegálně odpadní vody na pozemek žalobce, zjevně v rozporu se zákonem, pro což bylo údajně z podnětu žalobce sankcionováno Českou inspekcí životního prostředí. Pokud odvolací správní orgán konstatoval, že přesto, že po dobu několika měsíců Město Sušice vypouštělo odpadní vody na pozemek žalobce bez pravomocného povolení, byla věc řešena pokutou a tím je v podstatě vše vlastně v pořádku, jen potvrzuje, že se nejedná o objektivní rozhodování správního orgánu, ale rozhodování zjevně podjaté vedené jediným cílem, totiž co možná nejdéle zakonzervovat stav, který v rozporu se zákonem, byť formálně nakonec posvěcený vodoprávním rozhodnutím, podle kterého může Město Sušice vypouštět na pozemek žalobce nečištěné odpadní vody. Žalobce je přesvědčen, že výše popsané okolnosti činí z daného případu případ natolik kontroverzní, aby bylo možné se spolehlivě domnívat, že úřední osoby Městského úřadu v Sušici jsou pro svůj pracovněprávní vztah k Městu Sušice vystaveny takovému tlaku na vydání povolení k vypouštění odpadních vod na další období, že nemohou rozhodovat ve věci objektivně, a to samé platí i pro úřední osoby rozhodující v odvolacím řízení v zaměstnaneckém poměru k Plzeňskému kraji. Účastník řízení trvá na tom, že všechny úřední osoby Městského úřadu v Sušici a všechny úřední osoby Krajského úřadu Plzeňského kraje podílející se na projednávání a rozhodování ve věci tohoto vodoprávního řízení jsou pro svoji systémovou podjatost z projednání a rozhodnutí v této věci vyloučené, a to s odkazem na výše uvedené argumenty. Za obzvláště nesoudné považuje žalobce konstatování odvolacího správního orgánu, že správní orgán prvního stupně se vždy řídil právním názorem nadřízeného orgánu, kdy již pomíjí uvést, že odvolací správní orgán se sám závazným právním názorem soudu činného ve správním soudnictví řídit v prvním případě odmítl. Pokud odvolací správní orgán tvrdí, že žalobce nikterak nedoložil zájem úřední osoby na výsledku řízení, či vztah úřední osoby k účastníkům řízení, pak žalobce tvrdí a považuje za věc obecně známou, že vztah úředních osob činných v prvním stupni správního řízení k Městu Sušice je dán jejich pracovněprávním vztahem, zájem na výsledku správního řízení je pak dán zájmem na udržení svého pracovního místa, což je prokazováno nestandardním rozhodováním ve věci tohoto správního řízení ve prospěch Města Sušice jako svého zaměstnavatele, dokonce při nerespektování závazného právního názoru vysloveného soudem (zde při podpoře odvolacího správního orgánu). Pokud tajemník Městského úřadu v Sušici a následně odvolací správní orgán dospěly k opačnému závěru, tedy že ani úřední osoby v zaměstnaneckém poměru k Městu Sušice, ani úřední osoby v zaměstnaneckém poměru k Plzeňskému kraji, nejsou ani přes historii tohoto správního řízení ve věci podjatými, jedná se o rozhodnutí nesprávné, nezákonné, a z tohoto důvodu je napadáno touto žalobou.

Argumentace ve vztahu k napadenému rozhodnutí

5. Žalobce uvedl, že z hlediska formalistického pohledu na věc sice nelze těmto závěrům nic vytýkat, nicméně při reálném pohledu je nutno konstatovat, že sice rozhodnutí správního orgánu stanoví přípustné limity pro vypouštění odpadních vod do vod povrchových a mechanismus kontroly míry znečištění vypouštěných odpadních vod, na druhou stranu je ovšem dopředu jasné a doložené žalobcem k důkazu předloženým znaleckým posudkem, že tyto limity nemohou být nikdy dodrženy, pokud kanalizace v části obce Velká Chmelná vykazuje takové parametry, které vylučují dodržení zákonných limitů pro vypouštění odpadních vod do vod povrchových z prostého důvodu, že se jedná o kanalizaci, kterou jsou na pozemek žalobce a následně do řeky Otavy vypouštěny odpadní vody obsahující fekálie, aniž by tyto odpadní vody prošly jakýmkoli čistícím procesem.

Žalobce je v této souvislosti překvapen, že je vůbec v současné době možné, aby jakýkoli správní orgán povolil vypouštění nečištěných odpadních vod z desítek domů na cizí pozemek a následně do poměrně významného vodního toku (jak z hlediska vodohospodářského, tak např. i z hlediska vodní turistiky). Správní orgán prvního stupně se v první řadě opětovně zabýval otázkou podjatosti v prvním stupni rozhodující úřední osoby Městského úřadu v Sušici, kdy žalobce v plném rozsahu odkazuje na výše uvedené argumenty, kdy dovozuje, že ve věci nejen v prvním stupni, ale i v odvolacím řízení rozhodovaly podjaté úřední osoby.

6. Žalovaný, pokud se zestruční jeho téměř jednostránkový balastní komentář, konstatuje, že žalobce sice prokázal znaleckým posudkem, že na jeho pozemek jsou vypouštěny odpadní vody limitně nepřipustně znečištěné, ale i přesto lze takovýto stav tolerovat, protože se nejedná o překročení limitů nikterak zásadní a lze za takovýto protiprávní stav ukládat pokuty. Toto je závěr naprosto nehorázný, dokládající zjevnou podjatost úředních osob ve věci rozhodujících, kdy jejich rozhodování sleduje jediný cíl, totiž za každou cenu vyhovět žadateli Městu Sušice a povolit vypouštění nečištěných odpadních vod na pozemek žalobce při vědomí, že tímto bude nastolen stav protiprávní. Nutno v této souvislosti zopakovat, že takovéto nezákonné rozhodnutí vydávají v první instanci zaměstnanci Města Sušice, kdy jen zcela nesoudný člověk, v této věci konkrétně tajemník Městského úřadu v Sušici P.N. a následně úřední osoba odvolacího správního orgánu ing. C. může dospět k závěru, že nejsou ve věci podjatí z důvodu pracovního poměru k žadateli.
7. Žalovaný podle žalobce sděluje, že lze legálně povolit vypouštění odpadních vod do vod povrchových, i když je předem jasné, že přípustné limity znečištění vypouštěných odpadních vod nebudou dodrženy, a případně za nedodržení stanovených limitů se žalobce může domáhat uložení pokuty za takovéto deliktní jednání. K tomuto již došlo v období, kdy Město Sušice nedisponovalo povolením k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, a přesto takovýto protiprávní stav po dobu téměř jednoho roku udržovalo, Česká inspekce životního prostředí za toto deliktní chování uložila pokutu, což ovšem zjevně Město Sušice k odstranění protiprávního stavu nevedlo (viz sdělení Města Sušice ze dne 13. 12. 2016), kdy Město Sušice k výtce právního zástupce žalobce sděluje, že v udržování protiprávního stavu hodlá setrvat do doby, než si znovu samo sobě vydá nové povolení k vypouštění odpadních vod, neboť pro něj zjevně bylo výhodnější zachování protiprávního stavu a zaplacení pokuty. V tomto ohledu je závěr odvolacího správního orgánu pro žalobce zcela neakceptovatelný, kdy se jedná o flagrantní porušení základních ústavně garantovaných práv a svobod žalobce, zejména práva vlastnit majetek, přičemž argumenty odvolacího správního orgánu nelze označit jinak než jako naprostou vrchnostenskou aroganci. Pokud se odvolací správní orgán dále zabývá žalobcovým tvrzením, že mu na pozemku, na který Město Sušice vypouští nečištěné fekální vody, uhynul v důsledku napití těchto kontaminovaných vod skot, což zpochybňuje, nehodlá toto žalobce komentovat, neboť příčinnou souvislost mezi uhynutím skotu a požitím kontaminované vody nelze zpětně prokázat. Nicméně konstrukce odvolacího správního orgánu, že za úhyn skotu si v podstatě může žalobce sám, pokud nezabránil tomu, aby se skot napil sice zdravotně závadné, nicméně podle vydaného povolení řádně vypouštěné odpadní vody na pozemek žalobce, za argument nehorázný. Žalobce trvá na tom, že znaleckým posudkem je jednoznačně prokázáno, že z kanalizace jsou vypouštěny nečištěné odpadní vody přímo na jeho pozemek. Posudek je naprosto přesvědčivý, kdy jej zpracoval znalec jmenovaný soudem, na věci zcela nezainteresovaný, na rozdíl od správního orgánu prvního stupně rozhodujícího na objednávku svého zaměstnavatele - žadatele Města Sušice,

navíc s doložkou podle § 127a o.s.ř., tak aby byl posudek použitelný i pro eventuální soudní přezkum správního rozhodnutí. Žalobce odmítá argument správního orgánu prvního stupně, že i když bylo znalcem zjištěno překročení jednoho z ukazatelů přípustného znečištění vypouštěných odpadních vod, neznamená to, že se tak bude dít do budoucna. Toto je argument zcela absurdní, naopak právě proto, že nedodržování zákonných limitů pro znečištění vypouštěných odpadních vod bylo znalcem zjištěno, lze velmi reálně očekávat, že v tomto protiprávním jednání bude pokračováno. Stejně tak považuje žalobce za nepřipustné, pokud správní orgán prvního stupně konstatuje, že budou-li limity znečištění vypouštěných odpadních vod překračovány, lze toto sankcionovat ukládáním pokut za správní delikt podle vodního zákona. V praxi by to znamenalo, že žalobce by musel sám zadávat svůj náklad rozborů vypouštěných odpadních vod a následně vyvolávat správní řízení o uložení pokut, neboť si nelze reálně představit, že město Sušice by samo takovéto delikty zjišťovalo a sankcionovalo za ně samo sebe. Žalobce je toho názoru, že bylo-li znaleckým posudkem doloženo, že při vypouštění odpadních vod na pozemek odvolatele dochází k překračování stanovených limitů znečištění vypouštěných odpadních vod, je bez dalšího vydání povolení k dalšímu vypouštění odpadních vod nepřipustné. Ostatně sám správní orgán prvního stupně konstatuje, že žadatelem městem Sušice navrhované hodnoty znečištění vypouštěných odpadních vod nesplňují podmínky nařízení vlády č. 401/2015 Sb., kdy žalobce si dokáže jen těžko představit, že by žadatel tento jím navrhovaný limit nezákonného znečištění byl schopen redukovat.

8. Žalobce se dále neztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že znalcem konstatovaná kapacita koryta, v důsledku které může při srážkách docházet k jeho vybřežení a rozlivu nečištěných odpadních vod na pastvinu odvolatele, nijak nesouvisí s řízením ve věci povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Naopak je to další argument, pro který nemělo být povolení k vypouštění odpadních vod do melioračního příkopu na pozemku žalobce vůbec vydáváno. Jak již žalobce (jeho právní předchůdci) v minulosti zmiňoval, na svém pozemku, přes který vede meliorační příkop, do kterého ústí sporná kanalizace, chová skot, a v důsledku otravy z fekálií, které skot vypil, mu uhynulo několik kusů dobytka. Vydáním rozhodnutí, kterým je vypouštění nečištěných odpadních vod opětovně povolováno, dochází k bezprecedentnímu zásahu do vlastnického práva žalobce, které je mu garantováno Ústavou ČR, kdy správní orgány obou stupňů dokonce nezajímá, že v důsledku rozlivu vypouštěných odpadních vod při deštích bude fekáliemi znečištěna větší část jeho pozemku, než jak je dotčen meliorační strouhou. To samé platí pro argument, že povolení k vypouštění odpadních vod nemůže řešit následky rozlivu vybřežených vod z upraveného koryta vodního toku a kontaminaci pozemků hygienicky závadným materiálem a zamokřování pozemku vlivem rozlivu, když žalobce má názor zcela opačný. Pokud správními orgány tvrzené „*koryto vodního toku*“, ve skutečnosti ovšem meliorační strouha, ve které se žádné koryto vodního toku nenachází a tečou zde pouze splašky ze septiků v části obce Sušice Velká Chmelná, není způsobilé zamezit rozlivu fekálií tam vypouštěných z obecní kanalizace, pak vůbec povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových vydáváno být nemělo, nehledě na to, že si správní orgány odporují, pokud na jednu stranu uvádí, že vypouštěné odpadní vody jsou nezávadné, na druhou stranu argumentují rozlivem fekálií. Žalobce přitom navrhoval, aby koryto bylo alespoň v místech, kde vede po jeho pozemku, zatrubněno, ani na toto ovšem Město Sušice kladně nereagovalo, přičemž ze znaleckého posudku vyplývá, že vodné odvodňovací příkopy nejsou z hlediska kvality vod ve stavu, kdy by mohly plnit funkce vodního toku a jejich kvalifikace by měla být změněna na kanalizační stoky. Správní

orgány ani toto nezajímá, ač by dle názoru žalobce mělo, neboť tímto opět dochází neméně k zásahu do vlastnického práva žalobce, které je mu garantováno Ústavou ČR, nehledě na skutečnost, že pokud je z hlediska stavebně - technického koryto „vodního toku“ nezpůsobilé k vypouštění odpadních vod, nemělo by vodoprávním úřadem vůbec povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových být vydáváno. Ze zmiňovaného znaleckého posudku - oddílu 5. „Závěry“ mimo jiné vyplývá, že v odpadních vodách vytékajících z volných kanalizačních výústí 1 a 2 na pozemky žalobce a v sedimentech v korytech sběrných odvodňovacích příkopů na ně bezprostředně navazujících rovněž na pozemcích žalobce se vyskytuje fekální znečištění, které má mimo veškerou pochybnost původ ve vypouštění městských odpadních vod z kanalizace části obce Velká Chmelná, kdy se jedná o hygienicky silně závadný materiál, čímž je jednak významně omezena možnost využití pozemků žalobce, jednak je dáno reálné riziko ohrožení zdraví osob pohybujících se po předmětných pozemcích a dobytka zde se pasoucího, dochází k degradaci půdy a zhoršení přirozené úrodnosti a tím i ekonomických parametrů zemědělského využití pozemků ve vlastnictví žalobce. Znalcem bylo indikováno velmi silné fekální znečištění vody vytékající z volných kanalizačních výústí 1 a 2 na pozemky žalobce, aniž by docházelo k významnému ředění těchto vod. Konečně znalec konstatuje, že svodové odvodňovací příkopy 1 a 2 nejsou z hlediska kvality vody ve stavu, kdy by mohly plnit funkce vodního toku, jak je definuje právní řád, a proto by měla být jejich kvalifikace změněna na kanalizační stoky. Žalobce považuje znalecký posudek za velmi přesvědčivý, za velmi nepřesvědčivé naopak považuje povrchní argumenty správních orgánů obou stupňů. Ze znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, že za stávajícího stavu kanalizace v části obce Sušice Velká Chmelná by vůbec povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových tekoucích otevřeným melioračním příkopem na pozemku žalobce nemělo být vydáno, kdy stávajícím stavem, který opakovaně vodoprávní úřad nezákonně legalizuje, dochází k zcela zásadnímu a nepřijatelnému zásahu do vlastnického práva žalobce k předmětnému pozemku.

9. Závěr žalovaného, že v případě meliorační strouhy na pozemku žalobce, do které vytékají fekálie ze septiků objektů k bydlení v části obce Velká Chmelná a občasné srážkové vody, se jedná o vodní tok, je tvrzením zcestným, stejně tak je zcestné v tomto ohledu rozhodnutí v první instanci Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 7. 3. 2016, č. j. ŽP/3983/16 a ve druhé instanci Ministerstva zemědělství ČR 3. 8. 2016, č. j. 23182/2016-MZE-15111. Žalobce se nebrání tomu, aby v této věci bylo řízení přerušeno do doby rozhodnutí o správní žalobě podané žalobcem o soudní přezkum rozhodnutí Ministerstva zemědělství ČR ze dne 3. 8. 2016, č. j. 23182/2016-MZE-15111 vedené v současné době u Krajského soudu v Plzni, kdy věc byla postoupena Krajskému soudu v Plzni usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2017, č. j. 8A 178/2016-32. Žalobce necítí potřebu v tomto okamžiku opakovat argumenty, proč se nedomnívá, že v případě melioračního příkopu vedoucího přes jeho pozemek se o vodní tok nejedná. Ve věci bylo již dvakrát rozhodováno v prvním stupni Krajským úřadem v Plzni a v druhém stupni Ministerstvem zemědělství ČR vždy tak, že se o vodní tok jedná, v prvním případě bylo rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 13. 9. 2011, č. j. 119961/2011-MZE-15111 (sp. zn. 59VH35959/2011-15111) zrušeno pro nezákonnost rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2015, č. j. 3A 233/2011-64, který nabyl právní moci dne 4. 8. 2015, proti v pořadí druhému pravomocnému rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne ze dne 3. 8. 2016, č. j. 23182/2016-MZE-15111 (sp. zn. 59VH15753/2016-15111) pak podal žalobce žalobu o soudní přezkum správního rozhodnutí, o které doposud nebylo rozhodnuto, jak

již bylo výše uvedeno.

10. Žalobce považuje argumentaci žalovaného stran neexistence kolaudačního rozhodnutí za nesprávnou. Pokud není k dispozici kolaudační rozhodnutí a povolení změny stavby před dokončením k předmětné kanalizaci, nelze učinit jiný závěr, než že takováto rozhodnutí nebyla vydána. Tento nedostatek nemohou zhojit opakovaně vydávaná a s jedinou výjimkou navíc nezákonná rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ani schválené kanalizační řády (žalobce by zajímalo, z jakého ustanovení jakého právního předpisu tento závěr vodoprávní úřad čerpá). Účel stavby kanalizace sice zřejmý je, ovšem takovýto účel je zřejmý např. i u stavby domu postaveného v rozporu s vydaným stavebním povolením a bez kolaudačního rozhodnutí, a žalobce si nedovede představit, že by obdobným argumentem bylo možno existenci takovéto stavby legalizovat. Město Sušice jako žadatel a vlastník kanalizace by měl jednoznačně a nepochybnitelně doložit, že stavba byla nejen povolena, ale i řádně zkolaudována, v opačném případě se jedná o stavbu nelegální, kdy by naopak měl vodoprávní úřad naříditi její odstranění. V § 125 odst. 2 stavebního zákona není řešeno dodatečné povolení nezkolaudované stavby, ale situace, kdy není sporu o tom, že stavba byla povolena a eventuálně zkolaudována, a pouze se zjišťuje účel, pro který byla stavba povolena, dle názoru žalobce právě v dodatečně vyvolaném kolaudačním řízení za situace, kdy není k dispozici stavební povolení. To, že vodoprávní úřad nemá žádný důkaz, že se jedná o nepovolenou stavbu nebo o stavbu, kterou nelze užívat, je tedy na místě naopak vykládat tak, že vodoprávní úřad nemá žádný důkaz, že se jedná o stavbu povolenou nebo o stavbu, kterou lze užívat, přičemž je na vlastníkově stavby, aby prokázal, že se jedná o řádně povolenou a zkolaudovanou stavbu. Správní orgán prvního stupně zde nepřipustným způsobem obrací důkazní břemeno, kdy standardně je povinností stavebníka, aby prokázal, že v případě pochybností a při absenci vydaného veřejnoprávního rozhodnutí se jedná o stavbu povolenou/zkolaudovanou.
11. Žalobce konstatoval, že je zcela nepochybné, že město Sušice se zavázalo zřídit v určité lhůtě čistírnu odpadních vod v části obce Velká Chmelná, což bylo převzato jako jedna z podmínek dřívějšího rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, a tento závazek nedodrželo.
12. Podle žalobce žalovaný v podstatě sděluje, že si je vědom toho, že nebyly dodrženy podmínky předchozích správních rozhodnutí, která garantovala žalobci (jeho právním předchůdcům) dočasnost stávající neúnosné situace a zřízení ČOV, že vypouštění odpadní vody na pozemek žalobce minimálně ne vždy splňují zákonné limity pro vypouštění odpadních vod, že tomuto nezákonnému stavu je nadřazen veřejný zájem, aby část obce Sušice Velká Chmelná v rozporu s platnými právními předpisy vypouštěla na soukromý pozemek řádně nečištěné odpadní vody, byť je ten v důsledku toho znehodnocován. Žalobce si vykládá ústavně garantované právo na vlastnictví majetku zcela opačně, kdy nelegální nárok veřejnoprávního subjektu nemůže být tomuto zcela legálnímu soukromoprávnímu právu nadřazen. Celý spor je samozřejmě o zásadním problému s kanalizací v části obce Velké Chmelná, která nedisponuje čistírnou odpadních vod a nečištěné odpadní vody svádí přes pozemek žalobce a navazující pozemky přímo do řeky Otava. V první řadě tedy v minulosti neměla být vydána výše zmíněná rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, a tato rozhodnutí by ani vydána být nemohla, pokud by v této věci správní orgány konstatovaly, že meliorační strouha na pozemku žalobce a odpadní vody v ní tekoucí nejsou vodním tokem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že s námitkami stran podjatosti úředních osob se vypořádal v tehdejší rozhodnutí o odvolání ve věci samé (č. j. ŽP/11394/13 ze dne 18. 11. 2013), které bylo sice Krajským soudem v Plzni zrušeno (sp. zn. 57 A 7/2014), nicméně s vypořádáním námítky podjatosti se krajský soud ztotožnil. Od té doby se však dle názoru žalovaného situace nezměnila, pouze žalovaný a Městský úřad Sušice respektovaly právní názor soudu a přibraly žalobce jako účastníka řízení ve věci samé. Systémovou podjatost rozvedl podrobně Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 89/2010-119 ze dne 20. 11. 2012, na které se při své argumentaci odkázal tajemník v rámci předmětného rozhodování o podjatosti, a na základě které dospěl k závěru, že úřední osoby Městského úřadu Sušice podjaty nejsou. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí s touto tajemníkovou argumentací ztotožnil a sám neshledal důvody, které by podjatost dotyčných úředních osob ve světle žalobcových námitek založily. Jelikož by se žalovaný v argumentaci opakoval, odkazuje pro stručnost na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s odůvodněním usnesení tajemníka. Zrovna tak žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k posouzení kontroverznosti předmětu řízení ve věci samé. Dále žalovaný zásadně odmítá námitku žalobce, že by předmětné správní řízení účelově protahoval. Průtahy v řízení byly dány pouze tím, že s žalobcem nebylo jednáno jako s účastníkem řízení a proto byla věc řešena soudně. Svůj právní názor žalovaný vždy zdůvodnil a rozhodně se nejednalo o zdůvodnění vyvolávající důvodnou pochybnost o možné podjatosti úředních osob. Posléze pak žalovaný i Městský úřad Sušice respektovaly názor krajského soudu a přibraly žalobce jako účastníka řízení. Sám krajský soud v již výše zmíněném rozsudku uvedl, že *„Ačkoliv právní názor žalovaného je odlišný od právního názoru soudu, není důvod činit proto závěr, že je právní názor žalovaného důsledkem podjatosti konkrétních úředních osob.“* Argumentaci žalobce, který ve výše uvedeném postupu shledává pouze oddalování vybudování čistírny odpadních vod v části obce Velká Chmelná, považuje žalovaný za zcela účelovou a nepodloženou. Co se týče námítky systémové podjatosti vůči úředním osobám Krajského úřadu Plzeňského kraje podílejícím se na rozhodování v předmětném správním řízení, je žalovaný toho názoru, že žalobce vznesl tuto námitku opožděně. Obdobná námitka byla vznesena v odvolání proti usnesení tajemníka, přičemž Ministerstvo životního prostředí ji odmítlo s tím, že byla uplatněna v rámci procesního rozhodování o podjatosti, nikoli v rozhodování ve věci samé (viz výše). V odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sušice ve věci samé č. j. 1537/17/ZPR/Kal ze dne 15. 5. 2017 ani samostatně žalobce námitku podjatosti vůči úředním osobám Krajského úřadu Plzeňského kraje pak již nevznesl a uplatnil ji až v žalobě, tj. ve vztahu k věci ji neuplatnil bez zbytečného odkladu. Nadto žalovaný s ohledem na již výše uvedené a s odkazem na závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 89/2010-119 ze dne 20. 11. 2012 považuje tuto námitku za nedůvodnou.
14. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí je žalovaný toho názoru, že se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce, které uvedl v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. V podané žalobě jsou uvedeny obdobné námitky, jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které se v několika případech po obsahové stránce opakují. Žalovaný proto plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání, přičemž v několika případech k jednotlivým námitkám uvedených v části III. žaloby doplňuje

následující:

15. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že odpadní vody jsou vypouštěny bez jakéhokoliv procesu čištění, čímž je vyloučeno dodržování stanovených emisních limitů. Odpadní vody v místní části Velká Chmelná jsou čištěny tzv. individuálním způsobem, tedy každá nemovitost, z které jsou vypouštěny odpadní vody do předmětné kanalizace pro veřejnou potřebu, tyto odpadní vody před vypuštěním čistí svým zařízením. V případě místní části Velká Chmelná se jedná o biologické septiky. Tento údaj lze nalézt v Plánu rozvoje vodovodů a kanalizací Plzeňského kraje (<http://prvak.plzensky-kraj.cz/>). Dle § 4 odst. 6 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, je plán rozvoje vodovodů a kanalizací (dále jen „PRVÁK“) podkladem pro činnost vodoprávních úřadů, tedy i pro rozhodování v rámci vodoprávních řízení. Vodoprávní úřady tedy věc posuzují i s ohledem na informace uvedené v PRVÁK. Městský úřad Sušice tak zcela logicky při vydávání povolení k nakládání s vodami zohledňoval i tuto informaci. Na základě výše uvedeného nelze tedy tvrdit, že odpadní vody vypouštěné v místní části Velká Chmelná jsou zcela nečištěné, a proto nelze a priori dodržovat stanovené emisní limity.
16. Žalovaný se v plném rozsahu ztotožňuje s odůvodněním na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání. K této námitce lze pouze zdůraznit, že z jednoho překročení stanoveného emisního limitu nelze předjímat, že k takovému pochybení bude docházet i v budoucnu. Případné řízení o přestupku za vypouštění odpadních vod v rozporu s povolením k nakládání s vodami nelze slučovat s řízením o vydání povolení k nakládání s vodami. Pokud žadatel doloží všechny povinné doklady k žádosti a jsou splněny i všechny zákonné podmínky pro vydání povolení k nakládání s vodami, nelze této žádosti nevyhovět pouze z důvodu toho, že by vodoprávní úřad předjímal situaci, že oprávněný nebude dodržovat povinnosti a podmínky povolení k nakládání s vodami, byť by tak činil na základě předešlých zkušeností. Zánik a zrušení povolení k nakládání s vodami je možný pouze za podmínek stanovených § 12 a § 13 vodního zákona. Tato ustanovení neumožňují zrušení povolení k nakládání s vodami z důvodu vypouštění odpadních vod v rozporu s povolením k nakládání s vodami. K namítané podjatosti úředních osob se vyjádřil žalovaný v části I. tohoto vyjádření k žalobě. Námitka podjatosti vůči tajemníkovi Městského úřadu Sušice a dále vůči Ing. C. (úřední osoba žalovaného jako odvolacího orgánu) při rozhodování ve věci byla prvotně vznesena až touto žalobou, tudíž ne bez zbytečného odkladu jak vyžaduje § 14 správního řádu. Z argumentace žalobce je zřejmé, že namítá podjatost úředních osob pouze z toho důvodu, že věcně nesouhlasí se závěry Městského úřadu Sušice ani s názory žalovaného coby odvolacího orgánu, aniž by jakkoli, vyjma zaměstnaneckého poměru, své argumenty relevantně podložil v duchu závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 89/2010-119 ze dne 20. 11. 2012.
17. Žalovaný při rozhodování o odvolání vychází ze spisového materiálu vedeného ve věci prvoinstančním orgánem. Ve spisové dokumentaci zn. 2473/10/ZPR/Kal vedené v předmětné věci nevyplývalo, a ani žalobce nepředložil důkaz, kterým by doložil, že Městský úřad Sušice zmírnil emisní limity ve smyslu toho, že by při rozhodování vytvářel nedůvodné rozdíly.
18. Žalovaný odkazuje na odůvodnění na straně 6 napadeného rozhodnutí o odvolání. K vypořádání této námítky lze ještě doplnit, že s ohledem na ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých zákonů (veterinární

zákon), ve znění pozdějších předpisů, a na ustanovení § 12b písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, nelze zpochybnit povinnost žalobce, jakožto chovatele, zajistit chovaným kusům skotu přístup k nezávadné vodě, a nelze tuto povinnost přenášet na vodoprávní úřad, jakožto správní orgán chránící zájmy na úseku vodního hospodářství. Pokud byl tedy žalobce přesvědčen, že se ve vodním toku nachází závadná voda, měl zajistit chovanému skotu jiný nezávadný zdroj napájecí vody.

19. K první části námitky, kde žalobce uvádí, že je přesvědčen, že znalecký posudek přesvědčivě dokazuje, že jsou do vodního toku vypouštěny odpadní vody v rozporu se stanovenými emisními limity, žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání na straně 6 a dále doplňuje, že pro vypracování posudku byl odebrán pouze jeden vzorek (z každé výpusti); z tohoto jednoho překročení nelze usuzovat, že se jedná o dlouhodobý stav a v žádném případě nelze z této skutečnosti vyvozovat důsledky pro jiná nesouvisející řízení, resp. nelze tímto pochybením upírat žadateli právo na vydání nového povolení k nakládání s vodami.
20. Žalovaný plně odkazuje na vypořádání námitky na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání a dále doplňuje: žalobce v druhé části námitky uvádí, že povolením vypouštění odpadních vod do vod povrchových, které se nachází ve vodním toku na pozemku v jeho vlastnictví je zásahem do jeho vlastnických práv. S tímto tvrzením nelze souhlasit, neboť dle § 50 písm. h) vodního zákona je vlastník pozemku, na němž se nachází koryto vodního toku, povinen na svém pozemku toto strpět. Zároveň dle § 3 odst. 1 vodního zákona nejsou povrchové vody předmětem vlastnictví a nejsou ani součástí či příslušenstvím pozemku, na němž se vyskytují. Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že povrchové vody nejsou předmětem ani dalších soukromých práv s vlastnictvím spojených a jsou v tomto smyslu věci bez pána (res nullius). Na základě výše uvedeného je žalovaný toho názoru, že tato ustanovení byla do vodního zákona vtělena z důvodu toho, aby tak byly pokryty mimořádné situace spojené s živelnými silami, které nemohou být lidskou silou ovlivněny, jako je právě vybřežování povrchových vod z vodního toku v důsledku mimořádných srážek, povodní apod.
21. Žalobce uvádí, že Město Sušice nereagovalo na jeho požadavek zatrubnit vodní tok na jeho pozemku, do kterého je zaústěna volná kanalizační výust 1 (VKV 1). K této části žalovaný pouze uvádí, že správní orgány resp. Městský úřad Sušice nemůže vstupovat do soukromoprávních vztahů mezi žalobcem a městem Sušice. V závěru námitky žalobce uvádí, že koryto vodního toku není z hlediska stavebně-technického způsobilé k vypouštění odpadních vod. K tomuto tvrzení žalovaný sděluje, že dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona se vypouštění odpadních vod povoluje do vod povrchových (či podzemních). Pro povolení k nakládání s vodami tak není rozhodující, zda se tyto povrchové vody nacházejí ve vodním toku, či jiném vodním díle. Z tohoto tak vyplývá, že samotný institut povolení k nakládání s vodami nereflktuje technický stav koryta, či vodního díla, v kterém se povrchové vody nacházejí.
22. V části týkající se prokázání nepřiměřeného znečištění žalovaný odkazuje na odůvodnění uvedené na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání v celém rozsahu. Ve věci, kdy žalobce konstatuje, že by vodní tok měl být překlasifikován na kanalizační stoku, žalovaný doplňuje, že vodní zákon neobsahuje mechanismus, jakým by takové překlasifikování provedl. Jediným nástrojem je rozhodnutí v pochybnostech ve smyslu § 43 odst. 2 vodního zákona. Rozhodnutí v pochybnostech však pouze deklaruje, zda se

jedná či nejedná o vodní tok, takovýmto rozhodnutím nemůže být určeno o jakou stavbu, či jiný objekt se jedná. Z povahy věci nelze ani u vodního toku provést např. tzv. rekolaudaci, resp. změnu v užívání stavby ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť vodní tok není stavbou a nelze tak uplatňovat principy stavebního zákona.

23. Žalovaný opět zdůrazňuje, že na povolení vypouštění odpadních vod nemá vliv skutečnost, zda se v místě vypouštění nachází vodní tok, či ne. Dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona se odpadní vody vypouštějí do vod povrchových, přičemž povrchové vody se mohou nacházet jak v korytě vodního toku, tak i v jiných vodních dílech. O skutečnosti, že nelze pojem povrchové vody a pojem vodní tok slučovat, svědčí i to, že každý z nich je jasně definován vodním zákonem zvlášť (§ 2 odst. 1 a § 43 odst. 1 vodního zákona).
24. Žalovaný doplňuje, že stavba kanalizace v místní části Velká Chmelná byla povolena vodohospodářským rozhodnutím ze dne 28. 8. 1965, č. j. Vod.239/65-Š, tedy podle tehdy platného zákona č. 11/1955 Sb., o vodním hospodářství (dále jen „zákon č. 11/1955 Sb.“). Dle § 23 odst. 3 zákona č. 11/1955 Sb. je povolení vodohospodářského orgánu ke zřízení vodohospodářských děl dle § 8 zákona č. 11/1955 Sb. zároveň rozhodnutím o přípustnosti stavby podle zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu. Ani jeden z těchto zákonů pro užívání stavby nestanovoval institut kolaudačního řízení, či souhlasu, či jiného obdobného opatření. Z tohoto důvodu tedy vyplývá, že vlastník stavby město Sušice nemůže disponovat kolaudačním souhlasem, či jiným opatřením a stavba je tak užívána v souladu s právními předpisy.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

25. Osoba zúčastněná na řízení – město Sušice uvedla, že z VKV1 a VKV2 jsou vypouštěny odpadní vody předčištěné v domovních septicích nebo v domovních čistírnách odpadních vod. Nejedná se v žádném případě o přímé vypouštění nečištěných odpadních vod - splašků. V pochybnostech o tom, zda povrchové vody vyskytující se v otevřeném příkopu na pozemcích p. č. 29/1, 27/8, 27/9, 27/1 v k. ú. Velká Chmelná jsou vodním tokem, rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí rozhodnutím č. j. ŽP/3983/16 ze dne 7. 3. 2016, rozhodnutí je pravomocné. Město nemá pochybnosti o tom, že se jedná o vodní tok. Nashromážděné podklady výše uvedeného řízení jednoznačně prokazují, že do kanalizace jsou svedeny nejen odpadní vody, ale rovněž vody povrchové, které se v obci vykytovaly a vyskytují, a které byly v průběhu prováděných prací v rámci stavby odvodnění a kanalizace obce svedeny do jednotné kanalizace. Toto dokazují jak výsledky rozborů vypouštěných vod z VKV1, tak i jejich množství. Skutečné množství vypouštěných odpadních vod z VKV1 téměř 7x převyšuje množství odpadních vod vypouštěných z nemovitostí. Toto množství bylo zjištěno ve znaleckém posudku RNDr. J. H., r. 2014, předloženém odvolatelem. V závěru znaleckého posudku je přímo uvedeno, že balastní vody vstupující do kanalizačních sběračů v celkovém průtoku dominují. Nemůžeme souhlasit s tvrzením žalobce, že tento nesoulad je způsobený vypouštěním většího množství odpadních vod z nemovitostí, neboť k tak enormní spotřebě vody nemají odběratelé rozumný důvod. Z provedených rozborů vzorků odpadních vod vytékajících z VKV1 a VKV2 v l. 2014 - 2017 je zřejmé, že stanovené limity znečištění jsou dodržovány. K překročení došlo pouze v jednom ukazateli jediného vzorku za uvedené období. Za toto

porušení byla městu Sušice udělena sankce kontrolním orgánem - ČIŽP, Ol Plzeň rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017. Město akceptovalo přísnější limity znečištění stanovené v rozhodnutí pro VKV2 oproti hodnotám uvedeným v žádosti, takže emisní limity pro obě VKV jsou v souladu s požadavky uvedenými v tabulce 1a v příloze č. 1 k nařízení vlády 401/2015 pro zdroje znečištění do 500 EO. Žalobce od počátku usiluje o zatrubnění koryta vodního toku na pozemku p.č. 29/1. OZNŘ považuje za důležité uvést, že podle všech dokumentů jsou do koryta vyústěny drenážní skupiny (svodné a zachytivé dreny), které mimo jiné podchycují řadu pramenních vývěrů. V případě zatrubnění koryta by došlo ke ztrátě funkce těchto drenážních opatření a podmáčení pozemku odvolatele. Žalobce opakovaně uvádí, že v rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod ze dne 1. 12. 2004, č. j. ŽP 20290/04 byla uvedena podmínka zřízení ČOV ve Velké Chmelné. Uvedené rozhodnutí takovou podmínku neobsahuje a taková podmínka nebyla uvedena ani v pozdějším rozhodnutí. Zároveň OZNŘ chce uvést, že město Sušice v současné době připravuje projekt odkanalizování obce a výstavbu centrální ČOV. Je hotová studie, která řeší možnosti vedení kanalizačních stok a umístění ČOV. Další stupně projektové dokumentace budou následovat.

V.

Posouzení věci soudem

26. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

VI.

Rozhodnutí soudu

27. Žaloba je důvodná.
28. Žalobce v podané žalobě brojil proti zákonnosti napadeného rozhodnutí (obsahující meritorní posouzení sporné otázky) a napadeného rozhodnutí 2, jímž byla řešena otázka podjatosti úřední osob.

A. Napadené rozhodnutí 2

29. Soud přistoupil k odmítnutí žaloby v části, v níž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí 2. Podle konstantní judikatury správní soudů totiž platí, že „rozhodnutí správního orgánu o námitce podjatosti vydané v rámci pravomocně neskončeného správního řízení je rozhodnutím, jímž se toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem, a nepodléhá tak samostatnému soudnímu přezkumu.“ (usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2013, č. j. 29 A 43/2013 – 29). K otázce podjatosti měl žalovaný příležitost se vyjádřit v rámci napadeného rozhodnutí (tj. v rozhodnutí ve věci samé), což učinil, přičemž případné nesprávné posouzení této otázky by představovalo důvod pro jeho zrušení, když vedení řízení podjatou úřední osobou by jistě bylo vadou, která má vliv na pozici strany, způsobující nezákonnost rozhodnutí. K důvodnosti polemiky žalobce stran této otázky se proto soud vyjádří níže (viz bod B.).
30. Danou částí žaloby tedy bylo napadeno rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takové rozhodnutí ovšem není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť na ně dopadá kompetenční výluka podle § 70 písm. c) s. ř. s. Z

tohoto důvodu soud žalobu odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. e) s. ř. s. (výrok II.)

31. Žalobce zaplatil za žalobu proti napadenému rozhodnutí 2 soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. S ohledem na to, že žaloba proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta, rozhodl soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení tohoto soudního poplatku žalobci v přiměřené lhůtě. (výrok IV.)

B. Napadené rozhodnutí

32. Žalobní námitka opírající se o tvrzení, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu tzv. systémové podjatosti úředních osob v prvoinstančním orgánu, resp. podjatosti úřední osoby, která vydala napadené rozhodnutí, není důvodná. Systémovou podjatostí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119 v němž uvážil, že *„je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímě tohoto územního samosprávného celku, tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“* V projednávané věci však podle názoru soudu žádné takové podezření nevystalo. Byť má žalobce pravdu v tom, že správní orgány v minulosti zprvu nerespektovaly závazný právní zdejšího soudu stran účastenství žalobce (viz rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2013, č. j. 57 A 67/2011 – 71, ze dne 30. 6. 2015, č. j. 57 A 7/2017 – 58), ve správním řízení, které je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci, žalobce mezi účastníky zahrnul a následně vyjevily jasný právní názor ohledně posouzení merita věci, tj. vydání povolení k vypouštění vod odpadních do vod povrchových. Samotná skutečnost, že soud shledal určitá pochybení v rámci úvah správních orgánů, což vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí (viz níže), nemůže být ve světle výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu důvodem zakládajícím systémovou podjatost pracovníků prvoinstančního orgánu, resp. žalovaného.
33. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani tvrzení žalobce, že správní orgány pochybily, když povolily vypouštění odpadních vod do melioračního kanálu, ač je předem jasné, že přípustné limity znečištění vypouštěných odpadních vod nebudou dodrženy, což žalobce dokládá znaleckým posudkem. Je třeba si uvědomit, že v nyní souzené věci, tedy v rámci řízení o vydání povolení k vypouštění vod odpadních do vod povrchových podle § 8 odst. 1 vodního zákona, se může žalobce domáhat (potenciálně úspěšně) ochrany svého vlastnického práva před jeho zasažením toliko tvrzením, že by bylo povoleno vypouštění vody znečištěné více, než je z hlediska právního řádu přípustné, což může ovlivnit užívání pozemků v žalobcově vlastnictví. Z právě citovaného tvrzení však takový argument nevyplývá, když žalobce nijak nerozporuje konkrétní hodnoty ukazatelů znečištění uvedených ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, pouze vyjadřuje pochyby nad možností jejich splnění. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že do vlastnického práva žalobce může být zákonně zasaženo toliko na základě určitého právního důvodu (titulu). Daný důvod může být buďto soukromoprávní či veřejnoprávní povahy. Pokud by nastala situace, kterou popisuje žalobce, a do melioračního kanálu vedeným skrze jeho pozemek by byly vypouštěny odpadní vody v horší kvalitě než stanovené prvoinstančním rozhodnutím, šlo by o zásah do jeho vlastnického práva bez právního titulu, neboť by bylo do jeho právní sféry zasahováno více, než povolení k vypouštění vod odpadních do vod povrchových (veřejnoprávní titul) umožňuje. V tomto případě by žalobce k ochraně

svých práv mohl využít jednak linii veřejnoprávní (učinit podnět příslušnému dohledovému orgánu za účelem zahájení přestupkového řízení, tedy alternativu, o níž se zmiňuje žalovaný), zejména však by se mohl před civilním soudem domáhat negatorní žalobou, aby se původce nadměrného znečištění melioračního kanálu napříště zdržel protiprávního zásahu do právní sféry žalobce a nevypouštěl nadměrně znečištěné odpadní vody. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o prostředek, jímž by se žalobce domohl efektivní ochrany svých práv.

34. Pokud jde o námitku nevydání kolaudačního rozhodnutí na stavbu kanalizace, pak soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň doplňuje, že žalovaný ve vyjádření k žalobě zcela správně uvedl, že v době realizace kanalizace institut kolaudačního řízení nebyl součástí tehdy platného právního řádu, proto neexistence kolaudace nemůže být v současné době důvodem pro zpochybnění řádného průběhu stavby kanalizace a jejího účelu.
35. Byť rozhodnutí správních orgánů ob stojí z hlediska vypořádání výše uvedené argumentace žalobce, soud přesto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě opakovaně zpochybňuje charakter vod protékajících melioračním příkopem na jeho pozemku, když uvádí, že nejde o vodní tok (resp. povrchové vody), ale toliko vody odpadní vyústěné z výpustě kanalizace VKV 1. Prvoinstanční orgán opřel svá skutková zjištění stran povahy vod vytékajících z kanalizační výpustě VKV 1 o rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 3. 8. 2016, č. j. 23182/2016-MZE-15111, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 7. 3. 2016, č. j. ŽP/3983/16, kterým bylo podle § 43 odst. 2 vodního zákona rozhodnuto, že povrchové vody vyskytující se v otevřeném příkopu na pozemních parc. č. 29/1, 27/8, 27/9 a 27/1 v k. ú. Velká Chmelná, jsou vodním tokem ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona. Postupu prvoinstančního orgánu, který vycházel při odpovědi na předběžnou otázku z pravomocného rozhodnutí, z něhož vyplývalo, že melioračním kanálem protéká povrchová voda intenzity vodního toku, nelze nic vytknout. Dané rozhodnutí však bylo senátem 57 zrušeno rozsudkem ze dne 31. 12. 2018, č. j. 57 A 106/2017 – 67, přičemž jedním z důvodů pro takový postup byla skutečnost, že nebylo postaveno na jisto, jaké vody z výpustě VKV 1 vytékají, tj. zda se jedná o vody povrchové zároveň s vodami odpadními, či jde pouze o vody odpadní. Z rozhodnutí nebylo patrné ani to, zda průtok povrchových vod v příkopu může být dostatečný v tom směru, aby se jednalo o vodní tok (v podrobnostech viz právě citovaný rozsudek dostupný v anonymizovaném znění na <http://www.nssoud.cz/>). Prvoinstanční rozhodnutí žádná další skutková zjištění o charakteru vod v příkopu a jejich intenzitě neobsahuje krom obecných odkazů na historické dokumenty z roku 1941 (průvodní zpráva o úpravě odtokových poměrů) a 1958 (projektová dokumentace ke kanalizaci), které ovšem v současné době nemusejí odrážet reálné poměry v území (při jejich zjišťování je nezbytné vycházet z důkazních prostředků, z nichž bude vyplývat aktuální skutkový stav – např. místní šetření). Žalovaný v napadeném rozhodnutí ohledně této otázky uvádí správnou úvahu, že k povolení k vypouštění vod odpadních do vod povrchových podle § 8 odst. 1 vodního zákona není bez dalšího třeba, aby povrchové vody měly charakter vodního toku ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona, podle něhož „*vodní toky jsou povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. Jejich součástí jsou i vody ve slepých ramenech a v úsecích přechodně tekoucích přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo zakrytými úseky*“, ani žalovaný ovšem neučinil žádná skutková zjištění ohledně množství a povahy povrchové

vody v příkopu. Soud má za to, že pokud žalobce učiní tuto otázku v řízení spornou (a to dokonce tvrzením, že příkop žádné povrchové vody neodvádí), musí se s ní správní orgány náležitě vypořádat a provést příslušná skutková zjištění. Podle mínění soudu totiž není z podstaty věci bez dalšího možné rozhodnout o vypouštění vod odpadních do jakýchkoli vod povrchových (ad absurdum například do kaluže či nahodile vzniklého proudu vody v důsledku vydatných srážek), musí se jednat o povrchové vody určitého významu a intenzity – zejména jde o dostatečný průtok po většinu roku, neboť příslušné povolení je rovněž vydáváno za účelem kontinuálního vypouštění vod odpadních. Pokud by po provedeném dokazování vyšlo najevo, že v melioračním příkopu se vedle odpadních vod nacházejí setrvale i vody povrchové (například pramenící ze záchytných drenů, o čemž se zmiňuje OZNŘ ve vyjádření k žalobě), byl by postup správních orgánů spočívající ve vydání povolení na místě. Pokud by ovšem z důkazního řízení vyplynulo, že v melioračním příkopu se nacházejí toliko vody odpadní vytékající z výustě VKV 1 (které jsou například několikrát v roce nahodile naředěny vodami povrchovými stékajícími při silných srážkách po pozemku žalobce do příkopu), nepřicházelo by vůbec v úvahu vydání povolení k vypouštění vod odpadních do vod povrchových, neboť obsah melioračního příkopu by představoval toliko nekryté prodloužení kanalizace procházející skrze pozemek žalobce. V tomto případě by případné imise mající původ v průtoku odpadních vod musely být řešeny cestou jiných právních institutů (např. prostředky práva soukromého).

36. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. (výrok I.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

37. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11.228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. ledna 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu